

POKROK PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson, pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:
Pro Spojené Státy \$1.00. Pro Kanadu \$1.50. Do Evropy \$2.00 ročně.

Zásilky peněžní děté se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Doplky z kruhů čtenářstva ochotné uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a nepodléhají plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Čím více kdo ví, tím méně může se vyhnouti tomu, aby na něco nezapomněl.

Pouze několik málo lidí bylo by s to říci pravdu o tom, co tvrdí ve svých argumentech.

Každý nejmenší a nejnepatrnější člen rodiny pravidelně děláva v této největší rámu.

Reformy jsou dobré a zdravé. Poetické však jsou jenom tenkrát, začnou-li s nimi reformátoři nejdříve na sobě samotných.

Za to, co člověk myslí, týž je zodpověden jen sobě samotnému. Za to však, co řekne, musí zodpovídati celé společnosti.

Připomněli jsme si všichni v den 28. března výročí narození velkého učitele všech národů, Jana Amose Komenského?

Kdy konečně jednou navykne se si velkým svým lidem proukazovati pozornost šetrnějším a důstojnějším způsobem než banketem?

První duben tedy již minul. Dali jste se jim napáliti? Ne-li, zbývá vám do roka ještě mnoho dnů, ze kterých jeden každý může vás vyvésti — aprílem.

Omažiti Čechové nestojí o umělecký požitek. Dokázali to tím, že se ani dost málo nepřičinili o to, by new-yorská Metropolitní opera vystoupila v Omaze s "Prodanou nevěstou", která sehraha bude v St. Paulu ještě tento měsíc. A stálo pouze usnesení na tom všech místních spolků českých, které by opěře zaručily za představení určitý příjem, jak to učinily již při Kubelkovi. Jistě byly by ještě vydělaly. Ale kde pak my a — Umění.

Telegrafické zprávy z Petrohradu přinesly minulý týden zajímavou notici o příhodě, která se stala srbskému králi Petrovi při jeho návštěvě ve hlavním městě svatě Rusi. Srbský král záhy po svém příjezdu pozval k sobě jednoho z vynikajících redaktorů časopisu "Novoje Vremja", se kterým dal si dostaveníčko. Redaktor v určenou dobu na místo schůzky se dostavil a, shledav, že král slovu svému nedostál, jednoduše odešel. Druhého dne pozval si ho král opět na poznámku, že jde o důležitou věc. Redaktor však mu vzkázal, že nepříjde, poněvadž jedinou již byl sklaman. Příhoda ta je již proto zajímavou, že se stala v Rusku a to v samotném Petrohradu. Američti novináři něco podobného jistě by nedokázali. "Novoje Vremja" může si proto k takovému redaktoru gratulovati.

Všobecně se soudí, že město Chicago je právě tak dobře spravováno jako každé jiné město v Spojených státech. A přece jenom my sami rádi a jenom místní doznáváme, že by mezi lidem tímto byla zcela na místě revoluce, kdyby v budoucnosti zase měla dojíti k podobnému ohni, jaký tam řádil ve Fishově závodě a nábytkem a jaký se hrámo srovnati dá jedině a požárem, který si v Irquois divadle před nenaohu roky vyřádal tolik obětí. Šestipatřová budova, ve které na nejhřeběji patře bylo zaměstnáno 20 děvčat a která byla opatřena jediným nede-

statečným požárním žebříkem, vyhohela až do základů, vyžádávši si za obět 12 lidských životů. Na hromadě spíší stavebního komisaře ležel v té době již před půl rokem zasláný přípis požárního departementu, který v něm udává, že Fishova budova v daleka nevyhovuje zákonům a ordinancím v přičině požárního bezpečnostního opatření. Věděl pak to nejen stavební komisař, ale i požární departement a sám majitel zmíněného stavění. A co se stalo po ohni, když z doutnajícího trosky byly vyneseny mrtvolky nebohých děvčat? Policie, ta vždy bývá a zákonů dbala police naše zatkla mladého zaměstnance z Fishova závodu a obvinila jej z trestuhodné nebalosti, pro kterou požene jej k zodpovědnosti za smrt nebohých obětí jen proto, že z rozkazů svých představených v době svého služby naplnoval v závodě zápalky automobilové benzínem. Zatčení to provedla triumfálně a nebohý zaměstnanec ihned se ocitl podobou svou ve všech listech jako vrah dvanácti lidských životů. Není ani dosti málo pohyby o tom, že bude shledán vinným a že bude odsouzen. Ale tážeme se: není v případě tomto daleko vinnějším onen stavební komisař, který si v ohledu přípisu a stížnosti požárního departementu počínal až s neuvěřitelnou nebalostí a pohodlností, místo aby byl zakročil nejpřísněji a bezodkladně? Neměl by býti on sám poháněn k zodpovědnosti a potrestán, pokud možno, nejvíce? Dokazovalo-li čí šlendrianismus amerických úředních poměrů, pak šlendrianismus ten ve světle nejjasnějším ukázal poznovu oheň, který předtím nulý týden způsobil v Chicagu hrůzu a zděšení, dokázav, jakým způsobem úřady naše starají se o bezpečnostní poměry občanstva-poplatníctva.

V posledních dnech dočetli jsme se v jednom z chicagských listů, že veliký departmentní závod firmy Siegel, Cooper and Company v nejbližších dnech oslaví otevření nové upravených svých místnosti celou řadou slavností, které jednotlivými dny budou po pořádku vyhrazeny jednotlivým, v Chicagu nejzastoupenějším národnostem. Blahoslouňostmi jmenované firmy bylo pamatováno i na Čechy, kterým byl vyhrazen sobotou den poslední. Nezmiňovali bychom se o tom, kdyby jmenovaný závod Čechy při tom respektoval a kdyby tím poněkud chtěl na existenci českého lidu v Chicagu americké a ostatní veřejnosti. V případě takovém byli bychom mu povděční i za den poslední. Vidíme-li však, že se firmě Siegel, Cooper and Co. neznámá o nic jiného, než aby o známou tou do závodu svého nalákala, pokud možno, nejvíce Čechů a z těchto takovým způsobem vyděla, pokud možno, nejvíce peněz, pak pozornost onu nezaveme pozorností, ale prostým americkým humbukem, vypočítáním jedině na vykořisťování hloupých Čecháčků. Snad jsme použili poněkud ostrého výrazu, ale neodvoláváme jej, poněvadž jej dovedeme zodpovědit. Či není to hloupostí dáti se nahyhat na tak prohrané vymyšlenou vějíčku, jakou je "český den" v závodě Siegel, Cooper and Company a jakou je závodem stanovený pro ten den program, na kterém vedle "české hudby" hned jest uvedeno "české jídlo"? Jiným než jídlem závod onen prezentovati nás nemoh! Jim pouze Čechů se dovolává? Hanba! A ještě větší hanbou je, že Češi dávají si něco podobného libit a že tam udaného "českého dne" naplnili veškeré místnosti a utratili tam peníze a to hodné peněz, které za stejné dobré, ne-li lepší zboží mohli neshati v obchodech českých. Škoda, že jsme se na programu samotném nedočetli i podobnosti. Možná, že bychom byli přišli na Dvořákovu "Humoresku" anebo Drllova "Serenadu", vedle kterých tužnými literárními by la by uvedena "česká národní jídla a la" knedlíky a vepřovna a se zelím" anebo "huchtý na holou pádu". Nestydíme se? Což opravdu již nemáme v sobě ani trochu hrůsty a sebevdou? Proč tedy spokojujeme se po ležákém způsobu s nádiv, co každému soudnima a myslitelou člověku musí připadat spíše jako sloužna a toua i jako morální políček než jako pozornost a vyznamenání? Nám sloužna netřeba! Nám se

treba mravních políček takovým humbukem, jakým je chytře vypočítanou reklamou a oznamkou lákání českého lidu do cizího, českým dokonce nepřátelského závodu na újmu českých poetických obchodníků a to v prvé řadě obchodníků malých. Ti si ovšem nemohou dovoliti české koncerty ani česká národní jídla. Nedostává se jim k tomu nejen místnosti, ale i prostředků. A ostatně, kdyby si to mohli dovolit, nečinili by to, poněvadž obehody svoje vedou a fidí s krajní poetivostí a obětavostí, kterou nejlépe lze postřehnouti v saisoně našich bazarů, výstav, divadel, koncertů, různých dobročinných sbírek a podniků a j. a j. Není snad jediného českého obchodníka v Chicagu, který by všechny výše uvedené účely nepodporoval a který by do roka nevyňoval hezky velkou sumu na zábavy našich spolků, na náš národní a společenský život. Neodepřel nikdy dosud, kokoli byl za co požádán. Víme to ze zkušenosti. A ze zkušenosti víme i to, že firma Siegel, Cooper and Company, jakkoli od Čechů strží mnoho a mnoho peněz do roka, pro Čechy neudělala dosud pranic. Proto by bylo jen na místě, kdyby ještě maloobchodníci v Chicagu každého, kdo by k nim přišel pro ten který účel vybrat, klidně odkázali na firmu Siegel, Cooper and Company a tutti quanti. S politováním pak konstatujeme, že v Chicagu existují české časopisy, které samy humbuk zmíněného departmentního velkoozdvojeň ohlašují a že jej ohlašují jako zvláštní liehotivou pozornost a vyznamenání pro Čechy na újmu nejen svých odběratelů, ale i největších a nejneuvěřitelnějších oznamovatelů. Či se jim nejednalo o nic jiného než zase jenom o — oznamku! Smutné poměry... V Chicagu pouze? Ale nikoliv. Amerika je velikou a českých velkých osad v ní dost a dost. A lidé v těchto i s poměry nejsou o nic lepšími a vyspělejšími. Hleslo "Svůj k svému!" i v těchto dochozí stejného pochození a uplatnění. A to je zase jedním z chorobných zjevů česko-amerického života.

SLEČNA ANNA HOLINOVA.

Dne 21. února zemřela Anna Holinová. Tíse a bez zápasu. Jako pták zachytila naposled křídlo, vznesla se a spadla mrtva. A s ní umřel celý svět vzpomínek, kterému žila. Zemřela Nerudova milénka, jeho první hluboká a pravá láska. S ní na vždy odeházi nejkrásnější a nejšťastnější fase Nerudova života. Zhasíná poslední pochoedu, ozářující jeho mladý život. Zapadají ve věčné zapomnění důvěrné procházky po Karlově mostě, kdy nebe zářilo tisíci hvězdami, a kdy tak blaze bylo těm dvěma duším...

Na tanečních hodinách v Línku se Anna seznámila s Nerudou. Její otec, starý Holina, se znal s Línkem a ten pozval "Týnyku". Když přišla, bylo jí osmnáct let; šeptali si všichni — byli tam Neruda, Barák, Hálek, Goll — že je tu někdo nový. "Kdo s ní bude první tančit?" — Neruda jí první nedostal. Ale tančil s ní již při čtyřtylce — až do konce tanečních hodin.

Anna Holinová byla tehdy krásná; něco zvláštní svého a panenického měl její výraz. Ji se Neruda nelbil, ale měl tak půvabné mluviti a tím jí okouzlit. K jejím narozeninám přinesl jí svou podobiznu. Anna se zachvěla, nemohla ani háleček otevřít, neboť tolik se bála, jak obraz bude oškřivený. "Ale nebyl, nebyl!" — vyprávěla; "pak se mi tolik libil, jenom on se mi libil. Neruda měl krásnou postavu, byl veliký, a já mám ráda veliké lidi..."

Tou dobou u Holinů vytvořilo se jakési literární středisko. Holina byl nejlepší přítel Krolmůšův, a v jeho domácnosti vypadal to jako v chalupách českých písmáků, kde se kutilo, připravovalo něco velkého pro národ. Zde se rozvířala první světla, bylo to jako v adventě v radostném očekávání, kdy má přijíti Spasitel. Národ se znovu rodil. Zde asi Erben přiveden ku stavěti lidských písní a skazek, a sem přicházela též Božena Němcová. Mladý Neruda, který nyní docházel k Holinovým, rovedl a Hálek, vpadl náhle do tohoto obrodného kruhu živé revoluce-

nářský, mladá, živá síla, jež znamenala něco nového, a jež přebrala pochoedu od těchto průkopníků, aby vzplanul nový život v národě již proluzeném.

V útulném šerém pokoji vital je vždy pohostinný stůl, chléb, másto a sůl — Holinův deputát, a zde byl snad první český literární salon. Scházeli se tam tehdy Erben, Božena Němcová, Barák, Hálek, Goll, Sabina; i Havlíček býval hostem Holinových — celá mladá obec literární. Hovořilo se, debatovalo se a pracovalo se. — Tam vznikla myšlenka almanachu "Máje," tam předčítány práce před vytištěním, tam se přenesl literární parlament.

A v tomto literárním ovzduší rostl "Anoušek" Holinův, jak Neruda jí pojmenoval, ježto obecně a nehezky znějící "Týny" se mu nelíbilo. A tato mladá, ale vyspělá duše dobře vyťušila, postřehovala, že tu klíčí a roste něco velkého a nevšedního. Proto snad bedlivě ukládala do své neobyčejné paměti každou událost, aby jí později, až pozná se její důležitost a sena, mohla reprodukovat. Jen jednoho nemohla zachytit. Byly to rozmluvy Boženy Němcové. Ale dobře se pamatuje, která Božena uchvacovala své posluchače jako tajemným kouzlem. Jak často potom litovala, že nepšla jejích řeči. Říkávala: "Jen je tisknout, jen vytisknout!" A k jejím starým očím stáhly se tisíce vrásky a oči zazářily leskem nadšení.

Byl to bohatý a duševní život, který Anně připadl v úděl: láska k Nerudovi a mladá literární družina. Neruda přinášel jí každou novou knihu českou, která tehdy vyšla. A spolu ji potom četli a rozmlouvali o ní. Anně psal své první básně a jí přinesl první výtisk "Hřbitovního kvítí." S ní rozmlouval o svých budoucích plánech... A ona ukládala každé jeho slovo hluboko do srdce.

A když později četla, že není jim určeno, by šli životem drahou společnou, když roztržka s Nerudou byla neodmítnutelná, i tehdy Anna žila jím a pro něho. Čítala to i Neruda, často k ní se blížil a chtěl s ní mluvit. Ale ona se bála s ním se sejit. Bála se rozmluvy s ním, neboť věděla, že by podlehla, že by zase byla připravena o vybojování klid. A tak se cesty jejich rozešly navždy. Neruda nejdříve potom ještě vzpomněl jí ve svých feuilletonech — ale nemluvili spolu již nikdy.

A Holinova zamilovala se do své samoty a zůstala svobodna. Řekla mně jednou: "Nebýt Nerudy, byla bych teď měla už vnučátka, byla bych bývala domácí paní, měla děti, a nebyla sama, neboť by navštěvovaly babičku." Řekla, ale pochopil jsem z pohledu jejích očí, že by neměla: že se cítí šťastna tak, jak je. A tušie, že jsem pochopil, dořekla: "Neruda mne provází jako červená nit života."

Odloučena od světa, Anna žila svá poslední léta života v památce bytí rodiny Holinových, kde bydlili už její děd, matka a otec, kde se kdysi scházela mladá Nerudova družina literární. Žila tu sama, ale nebylo jí smutno; neboť u ní mluvilo vše: každý kousek nábytku, každá drobnostka, soška, obrázek, knížka. Vše chovalo nějakou vzpomínku, všecko vypravovalo nějakou událost, obrázek malované přesové kytice, židle, na níž seděla Božena Němcová, hodiny, hrací zvonkové píseň, staré "štuzy," pověšené na zdi — zkrátka vše, vše hovořilo...

Přítomný život Anně mnoho nedal, leda trochu lehkého holdu. Proto věnovala se zcela své minulosti; tu viděla krásnou, šťastnou, okrášenou vzpomínkami. A když byla již navštívil, to rozhovořila se o těch krásných minulých doboch; četla se středem všech předmětů, které jí obklopovaly, byla virtuosen, který dotekem pohledu o tu neb onu věc dovedl vykouzlit rozschvětlými strunami vzpomínek čisté a sladké minulosti. A tu vystupoval před vámi svět nový a netušený, svět vskálen otčen a matek, střežen a plastičky jeť jeť viděl, pohybovali jeť se mezi těmi lidmi, mluvili jeť s nimi. Její vyprávění dovedlo vás strknouti a znošiti do dob, kdy se žilo prostě a šťastně; jakési kouzlo prostoty a tepla málvalo se vám kolem srdce, že cítiti jeť se dětmi, které při černé hodince naslechnají pohádkám o lidech blažených. — Čas.

HOSPODÁŘSKÁ BESÍDKA.

Zahradnictví a drůbežnictví.
V žádném jiném oboru farmářství nemůžeme docílit v krátkém čase tak velkého užítku, kde by kapitál, třeba byl sebe menším, nesl ihned úroky a my měli stálý příjem, jako věnujeme-li se zahradnictví a drůbežnictví. To jsou dva vyplácející se obory a bylo by skutečně nerozumem, aby začal si kdokoli jeden obor bez druhého, leda by měl začátečník více pozemku a větší kapitál.

Má-li však začátečník malý jen kapitálek, stačí-li ku zakoupení jen asi 5 neb 10 akrů poblíže města, kde odbyt měl by na vše, co vypěstuje, tam, jak hořeji praveno, dalo by se udělati slušné živobytí pro dosti četnou rodinu a ještě něco uchovat "pro deštivé dny." — Ovšem na farmě tohoto rozměru musela by býti každá stopa pozemku využitkována. Toho dá se docílit ovšem jen tehdy, má-li ten, který by z města na venek jíti chtěl, v oborech těchto zkušenost. Praktické zkušenosti ovšem nemůžeme mít. Ale konečně žádný učení s nebe nespadá.

Ve městech dnes i při sebe lepším platu dělník jakž takž to živobytí protlouče a tu nedovedeme si mysliti lepší zaměstnání, než jak výše jsme podotkli.

Chovejte čistokrevnou drůbež.

Obyčejná drůbež vždy jest přeloučena pěknom, čistokrevnou drůbeží nejen masem, ale i počtem snesených vajec, nehleděme-li ani na vzhled.

Kohoutek čistokrevných žilavých plymouthek může se na příklad o 14 dní dříve zabít, než kohoutek druhu zvrhlého, poněvadž rychle prospívá.

Posleme-li do trhu ráno kohoutky jedné barvy, dostaneme vždy vyšší cenu, než za všelijakou strakatinu. Kohoutci druhů čistokrevných jsou přiměřeně stejní ve vzrůstu, barvě peří a tloušťce.

Všelijaká směs slepic může snést pět neb šest tučtů vajec do roka, však od druhů čistokrevných očekávati můžeme 10 až 20 tučtů, poněvadž tyto pěstovány jsou k chovu.

A konečně, pěstujeme-li čistokrevnou drůbež, věnujeme-li náležitou pozornost krmení, můžeme přistupiti jarem prodávati od nich vejce na chov za slušnou cenu, což zaplatí nám vydání, kteréž jsme měli na začátku při opatření si pěkné drůbeže.

Pozor na drátěné ploty u pastviska.

Jsou ploty u vašeho pastviska v pořádku? Prohlédli jste je důkladně? Ne-li, jest nejvyšší čas a kde třeba jiného kůlu, přibíti drát a pod, ihned to učíte. Dobyčce, které jednu dostane se z pastviska, ať již jakýmkoliv způsobem, třeba následkem povalených kůlů, nedá se potom tak snadno na pastvisku udržeti. Škoda, kterou může takové dobyčce způsobiti, bude třeba několikrát vyšší, nežli de dáte za vydání se správku plotu. V to nepočítáme ani možnou ztrátu dobyčce samého. A když jedno dobyčce jest venku, mohou ostatní následovati; proto ještě ne-li pozdě na prohlídku.

Proč vám loni kuřátka chápala?

Zajisté, že jest každého přáním, když nyní nasazuje, aby dosáhl lepšého úspěchu s kuřátky letošního jara, než roku minulého. Zajisté však ne každý pátral po příčinách a tu uvedu aspoň několik chyb, které obyčejně se stávají. Kde kuřátka lhnuta jsou umělým způsobem, totiž pomocí líhně, tam přikážte se jistě příznaky střežení, kteréž poněvadž příroda tu není dostatečně nápodobena. Kuřátka předně mohou se snadno nachladiti, dáme-li je do výhřevy, kterou neudržíme v náležitě teplotě. Druhá hlavní věc jest potravka. Kuřátkům do dvou dnů nemá se dáti žádná potravka, po té jenom pšev a čistou, ne studenou vodu. Žlutek vejce na tvrdo uvaženého a na drobno rozebraného jest nejlepší prvou krmí. Nekrmte příliš mnoho, asi tolik, co by mohla kuřátka v rychlosti požíti.

Podoba, na kteréž kuřátka chováme, musí býti čistá, a nejlépe dáti on si na drobno rozebranou slá-

mu, do níž můžeme jim dáti drobnou pšenici s kornou neb rýží, jáhly a pod, a čistý, drobný písek. Čistota ovšem jest hlavním požadavkem. Z pravidla, je-li kuřátko dosti čilé, aby proklovalo se ze skořápky, a může na nohou státi, vydrží. Rádi bychom slyšeli od et. dam z Hlídky něco o oboru tomto, neb víme, že takřka každá z nich chovem slepic se zabývá. Rozepíšte se na některá o tomto předmětu v příštím čísle!

Jaký druh husí chovati?

Došel nás dotaz jedné čtenářky "Zemské Hlídky," v němž žádá nás o radu, jaký druh husí k chovu bychom jí mohli doporučiti. My sami s chovem husí nemáme valnou zkušenost, ale kdybychom někdy chovem husí zabývali se chtěli, volili bychom druh toulouský. Právě dočítáme se o tomto druhu v drůbežnickém časopisu "American Poultry Journal" následující: "Chov husí toulouských se dobře vyplácí, alespoň ti, již je chovají, prohlašují je za nejpřednější druh. Jsou spokojeny v přiměřeném uzavření a poněvadž jsou příliš těžké k létání, docela nízký a řídký plot jim stačí. Jsou silné, otužilé, spotřebují málo krmě a jsou dobrými nosičkami, začínajíce nésti časně. Rostou rychle, jsou tiché a jsou největšími ze všech druhů husí." — Jedině co proti nim lze namítnuti, jest jejich šedé peří, chtěla-li byste mítí peří bílé.

VŠELICOS.

— Mléko mladým kuřátkům nesvědčí.

— Kupte si napáječka; nepoužívejte starých hrnců na vodu k pití pro kuřátka. Předně kaží to pěkný vzhled vašeho nádvoří a za druhé v hlubších nádobách se vám snadno kuřátka utopí. V napáječce vydrží déle voda studenější, udržuje se čistá a kuřátko pohodlně se z něho napije. A i pro slepice měli byste mítí napáječka.

— Máte již semeno ruské slunečnice?

— Hleďte, aby kvočny byly prosty čmelíků. Budou jich prosta kuřátka také.

— Dvě věci jsou nutné v úspěšném mášláření. Dobré krávy, dojnice, které dají nám mléko, bohatě na máslný tuk, a smetanová odstředivka, která zase odstředí od mléka všechny máslný tuk v něm obsažený.

— Drůbež jest nutna sál. Děláte-li mášláreni, přidejte do ní trochu soli, asi hrst na 50 slepic. Mnoho soli by spíše uškodilo, než prospělo.

HOSPODÁŘSKÁ HOVORNA.

TRHOVÁ KAMENICE, ČECHY

— Ct. redakce: Dovolují si Vás požádat za vysvětlení následujícího: Četl jsem, že u Vás v Americe zavodňujete, což nemohu pochoptit, neb v naší poloze, v kraji chrudimském, nezavodňujeme, nýbrž odvodňujeme. Po svahu vykope se příkop neb strouha na jeden metr hluboké, do nichž kladou se trubky v cihelných dělané v průměru od 1 do 10 centimetrů široké. — Má-li pole malý svah, vykope se u konce příkop dosti široký a hluboký a tam se voda pomocí těch trubek odvádí. Pole se tím odvodní a dá větší výtěžek. U Vás v Americe, jak se praví, jsou nadělány nádržky, ale nemohu pochoptit, jest-li se voda z nich vypustí na pozemek, aneb jestli se voda stříká po pozemku nějakým strojem. Tedy bych vás žádai o vysvětlení, jak se u vás zavodňuje, v některém z přítiích čísel.

Josef Knotek

ODP. — To ovšem nedá se pověditi několika slovy. Pravdou je, že voda se po pozemku rovádí. Přivěsíme v některém z přítiích čísel dílčí články o zavodňování, po příhodě i s vyobrazením. Rádi bychom, kdybyste s námi ze své zkušenosti šasem něco sdělili.

— Sebrané spisy Al. Jiráského do stouplý již svazků 36., do kteréž ho uloženy jsou jeho divadelní hry "Jan Žižka," "Gera," a romány a sbírbená "Lucerna."